

Christus onze Voorspraak

vervolg op “Het Priesterschap van Christus”

door: -

“Mijn kinderen, ik schrijf u deze dingen opdat u niet zondigt. En als iemand zondigt, wij hebben een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de Rechtvaardige; en Hij is het zoenoffer voor onze zonden; en niet voor onze zonden alleen, maar ook voor de hele wereld.”

1 Johannes 2:1, 2

Hoofdstuk 1

Het doel van het Priesterschap van Christus, voor hen die in de tegenwoordigheid van God zijn gebracht, verbindt de Heer Jezus niet met de wereld. De Hogepriester houdt zich niet bezig met de noden van zondaars als zodanig, maar met geheiligden. Het doel van God in deze dienst is niet om te voorkomen dat iemand een plaats voor Hem inneemt, maar diegenen te ondersteunen en te helpen die door de genade al nabij zijn gebracht door het bloed van Christus. De Schrift is heel duidelijk over het doel, waarvoor het is ingesteld. De goddelijke genade heeft een heilig volk willen handhaven in de nabijheid waarin de genade het heeft gebracht. Daarom wordt in Hebreeën vastgesteld dat de verlost en al toegang hebben in het heiligdom van God. En laten we ons daar steeds aan herinneren, dit voorrecht wordt ons nooit ontnomen.

Door het offer van Christus zijn wij tot God gebracht. Eens voor altijd. De nabijheid verliest de gelovige nooit. Wij kunnen falen en handelen met een bedroevende tegenstrijdigheid, dat is heel verootmoedigend, toch blijft de toegang tot God open voor de christen. Niet door wettelijke bepalingen, maar door het bloed van Christus. Deze toegang rust namelijk op de waarde die God hecht aan het werk van Zijn eigen Zoon. God kan onmogelijk zo'n offerande gering achten. Vanwege Zijn uitmuntendheid, behandelt Hij ons, niet alleen naar de mate van ons geloof, maar naar de waardering die Hij heeft van het werk van Christus. Éénmaal tot God gebracht, zijn we dit voor altijd. Dit is wat de Schrift vaststelt met de meeste zorg en de volmaaktste duidelijkheid.

De Hebreeënbrief zegt dat belijders de Heer kunnen verlaten, nadat ze Zijn naam hebben beleden en afgezonderd waren door Zijn bloed (Hebr. 10:29). Deze ernstige waarschuwing wordt gegeven aan hen die getrokken waren uit het opstandige volk en gedoopt waren tot de Naam van de Heer. Voor hen uit de volken bestaat hetzelfde gevaar. Natuurlijk gaat het hier niet om een vallen, maar over het loslaten van Christus. Dat is de afval. De Geest van God spreekt op deze manier zodat de neiging om Christus los te laten vanaf het eerste ogenblik geoordeeld wordt. Hij houdt

ons het verschrikkelijke einde voor ogen, waartoe het loslaten van Christus leidt. De nieuwe mens geeft acht op het Woord van God. Maar de onbekeerde, die misschien wel in meer of mindere mate aangetrokken werd door het nieuwe of de innerlijke schoonheid van het christendom, let niet op die waarschuwing.

Zo was het speciaal in het begin. Want de Joden waren sinds lange tijd bekend met de droge en levenloze overleveringen van de rabbijnen. Voor de Grieken die moe waren van de ijdele filosofie van hun wijzen, was het evangelie een boodschap vol leven en schoonheid. Wij kunnen gemakkelijk begrijpen wat voor een aantrekkingskracht de verfrissende kracht van het christelijk geloof op hen uitoefende. Het oefende een grote bekoring uit op oprechte harten, zonder dat het misschien het hart en het geweten raakte. Op zich zelf duurt deze invloed niet lang. Zelfs door een barmhartig God bewerkte genegenheid is niet voldoende. Alleen een door de Heilige Geest gegeven nieuwe natuur en door Zijn werk in het geweten wordt de mens overtuigd en kan hij erkennen dat hij een zondaar is. Zijn enige hulp, geneesmiddel en totale bevrijding is alleen in de Heer Jezus te vinden. Overal waar de genade, deze zegen door het geloof is gebracht, wordt de nabijheid van God verwerkelijkt door het bloed van Christus. Het Hogepriesterschap van de Heer Jezus is de werking van de goddelijke genade. De opgestane en levende Zoon van God aan de rechterhand van God volbrengt deze dienst. Hij treedt voor ons tussenbeide opdat de Woord van God op ons wordt toegepast om ons te bewaren. Hij leidt ons voorwaarts, ondanks alle beproevingen, moeilijkheden, tegenstand, zwakheid en ons lijden. God heeft dit allemaal voorzien en komt ons in onze moeilijkheden tegemoet. Hij geeft ons in Zijn tegenwoordigheid een Hogepriester, de Heer Jezus. Zo kunnen wij begrijpen dat Hij voor ons een dienst van genade en barmhartigheid uitoefent. Hierdoor worden wij ondersteund en bewaard. Deze dienst helpt ons in onze noden en bewaart ons als een geheiligd volk in onze zwakheid.

Maar we moeten zwakheden en zonden niet verwarren en zonden geen zwakheden noemen. Het wezen van de zonde is de eigen wil. Het hoeft niet noodzakelijk een overtreding van een wet te zijn. Of er nu een

uitdrukkelijk gebod is of niet, de zonde is de openbaring van de eigen wil van de mens. De zonde is handelen zonder goddelijke beweegredenen om te handelen. Zelfs als die wil niet in openbare tegenstand is met het gezag of de wil van God, laat deze eigen wil, door het handelen zonder God of Zijn Woord te raadplegen, zien dat Hij niet de bron is die haar bestuurt. Als wij God niet zoeken, handelen wij onafhankelijk van Hem, om ons zelf te behagen. Dat is verkeerd, hoe goed onze wegen ook lijken te zijn in de ogen van anderen. Daarop is het Hogepriesterschap niet van toepassing. Maar wel op de noden van hen, die lijden als ze strijden tegen de zonde (het verkeerde).

Want als wij voor Hem lijden en beproevingen ondergaan, omdat wij proberen de Heer te volgen, dan hebben wij behoefte aan Zijn medelijden en Zijn troost. Wij schrikken terug voor de verzoeking en kunnen haar niet doorstaan zonder de pijn en moeite te voelen die er mee verbonden is. Onze geliefde Heiland heeft ze altijd ontmoet naar de volmaaktheid en de heiligheid van Zijn mensheid. Er was geen spoor van zonde in Zijn smart en lijden. Zijn hele weg was vol met verzoeken. Hij was de man van smarten en verzocht in krankheid.

Naar onze maat moeten wij Zijn voetstappen drukken. Het is heel goed dat wij de pijnlijke tegenstand voelen, die ingaat tegen de wil van God. De tegenwoordige wereld wordt daardoor beheerst. Als wij ons schikken naar de verschrikkelijke toestand van de wereld die ons omringt, alsof die in volle overeenstemming zou zijn met de wil van God of met Zijn bestuur. Dan doen wij Zijn heerlijkheid geweld aan. Want hoewel, Hij alles leidt door Zijn verborgen voorzienigheid op een wijze, rechtvaardige manier, ondanks een slimme vijand, is de tegenwoordige wereld niet onder het openbaar bestuur van God.

Op die plaats moeten de Zijnen dan ook lijden. Zij hebben tegen zich: hun eigen zwakheid, een vijand vol haat en een vijandige wereld. In dergelijke omstandigheden wordt het Hogepriesterschap van de Heer Jezus uitgeoefend voor een heilig volk. Een zwak volk dat gevoelig is voor wat het omringt en daarom in beproeving en lijden is. Het Hogepriesterschap van Christus heeft als doel ons in een veilige haven te brengen. Ondanks alle hindernissen.

Maar nu een andere kant van ons onderwerp. Kunnen wij niet zondigen omdat we “heilige broeders” zijn?

Als we het woord “wij” gebruiken, bedoelen wij daarmee uitsluitend, de familie van God, dat wil zeggen alle heiligen. Allen die aanspraak maken op de naam van de Heer Jezus en die Hem in onvergankelijkheid liefhebben (Ef. 6:24). Allen die Hem aanroepen uit een rein hart (2 Tim. 2:22).

Kunnen die niet falen? Niet struikelen door gebrek aan waakzaamheid zodat ze de Heilige Geest van God bedroeven? Jazeker. “Want wij struikelen allen dikwijls” (Jak. 3:2). Laten we dat geen zwakheden noemen, maar zonden. Laten we niet het woord gebrek

gebruiken om uitdrukking te geven aan een fout, die zowel zonde als zwakheid inhoudt. Dat is iets wat niet bestaat. We moeten goed begrijpen, dat wanneer het om een schuld gaat, wij het bij zijn ware naam noemen. De genade geeft ons de nodige moed om absoluut waarheidlievend en zuiver te zijn, zodat we recht staan voor God en mensen. De genade leert ons bovenal Zijn gezag en karakter te handhaven, in tegenstelling met de oude natuur. De oude natuur werd, toen ze op de proef werd gesteld, ongeschikt voor enig goed geacht. Deze brengt alleen God ontorende vruchten voort. Sinds het kruis worden wij door Hem gezien als gestorven aan het vlees.

Wat is volgens het Woord een goddelijke hulp als iemand gezondigd heeft? De dienst van de Voorspraak, Jezus Christus de Rechtvaardige (1 Joh. 2:1). Laten we er nu aan denken hoe belangrijk het is dat wij deze beide diensten van goddelijke barmhartigheid en levende genade onderscheiden. Ze worden op dit moment volbracht door onze Heer Jezus aan de rechterhand van God. Allebei de diensten worden door Hem voor ons op aarde toegepast. Toch hebben ze niet hetzelfde karakter en als wij ze verwarren verliezen we de bijzondere zegen die met ieder van hen verbonden is. Zoals altijd, wanneer bepaalde waarheden worden verwisseld, worden beide verzwakt of zelfs uit het oog verloren. Men kan een vaag gevoel hebben van hun schoonheid, maar de vrucht en troost die er uit voortkomen, ontbreekt. De Heer wil, dat wij ten volle genieten van beide waarheden, omdat ze allebei noodzakelijk zijn voor ons.

Johannes zegt in 1 Johannes 2 waarop de dienst van de Voorspraak wordt toegepast en wat die dienst omvat. Wij zijn niet alleen in de tegenwoordigheid van God gebracht, maar wij hebben gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus. Wij hebben een nieuw leven of de goddelijke natuur ontvangen. Wat voortkomt uit dit geestelijk bestaan was tevoren onbekend. Het is ons gegeven door de goddelijke liefde in de Heer Jezus. Door Hem is de gemeenschap waarvan we mogen genieten met de Vader en de Zoon. Gemeenschap is een zegen, waarvan het genot wankelbaar is. God kan geen gemeenschap hebben met de zonde en ook niet met ons als wij daarin vallen.

Wij, die het evangelie kennen, weten dat onze zondige toestand God niet verhindert het bloed van Christus in al zijn oneindige kracht op ons toe te passen. Juist voor zulke mensen is de Heer gekomen en heeft Hij Zijn leven gegeven. Als wij niet in zo'n wanhopige toestand waren geweest, was Zijn dood niet noodzakelijk geweest. Het volmaakte zondoffer moest verteerd worden, vanwege ons absolute verval en verwijdering van God. Maar nu zijn wij door deze éne offerande niet alleen geheiligd, maar voor altijd volmaakt. Dat is de vrucht van het werk van het kruis. Het is eens voor altijd volbracht en het kruis blijft eeuwig zijn onveranderlijke waarde behouden.

De gemeenschap in praktisch opzicht is iets geheel anders. Als we beide dingen verwarren, dan wordt of het vertrouwen in de relatie van de ziel met God

verwoest of verdwijnt het genot van Zijn liefde. Soms gaan beide verloren.

Wat is de grondslag van onze gemeenschap met God? Christus! En omdat Hij dat is, verbreekt alles wat niet van Hem is, de gemeenschap. Dat kan door: alles wat van onszelf is of alles wat zondig is. En als we die praktische gemeenschap verliezen, hoe kan die dan weer hersteld worden tussen ons en God? Door de dienst van onze Voorspraak, Jezus Christus, de Rechtvaardige.

Laten we echter wel opmerken, dat in dat geval, het niet gaat om een dienst van genade die een heilig volk versterkt, vertroost of aanmoedigt. Want deze dienst is voor een volk dat in de nabijheid van God is gebracht. Een volk dat Zijn eigendom is en dat door de wereld trekt, waar alles tegengesteld is aan God en aan de Zijnen. Want het is een volk dat van Hem is in een wereld, die in feite nog niet onder Zijn gezag is geplaatst, maar eerder onder dat van de grote tegenstander.

De dienst van onze Voorspraak is dus nodig vanwege onze praktische toestand. Deze waarheid is even belangrijk voor ons als de waarheid van onze plaats voor God.

Als we alleen maar vasthouden aan de waarheden uit de Hebreeënbrief en in het bijzonder uit dat deel, waar de gevolgen van de verzoening worden uitgelegd of uit het eerste deel van de Romeinenbrief dat gaat over onze rechtvaardiging vergeten we een essentieel aspect van het werk van de Heer, namelijk dat Hij onze Voorspraak is. Let wel, het zijn heel belangrijke waarheden, want ze vormen de inhoud van het hele christendom. Maar als we alleen maar daar aan vasthouden worden we gemakkelijk onverschillig voor wat de naam van de Heer aangaat. We lopen het gevaar te verkoelen en te verdorren in onze genegenheden en ons hart en geweten worden minder fijngevoelig voor de heerlijkheid van God.

Hoofdstuk 2

Als we op het werk van Christus rusten is het Hogepriesterschap van de Heer Jezus in de eerste plaats van toepassing op de moeilijkheden die we elke dag ondervinden. God wil een volk dat voor Hem wandelt in afzondering van het kwaad op aarde. Wanneer ik in deze gelukkige gemeenschap met Hemzelf ben gebracht, wordt deze genadedienst door de Heer in Zijn tegenwoordigheid voor mij uitgeoefend. Het houdt mijn praktische toestand in overeenstemming met mijn plaats voor God, door de genade van Christus. Het handhaaft ook mijn toestand op aarde, zodat ik beantwoord aan de heilige vrijheid waarin ik voor Hem ben geplaatst. Maar loop ik dus geen gevaar in verwerpelijke dingen te vallen (Slechte gevoelens, schuldige gedachten, woorden en daden)? Het is maar al te waar dat deze verwerpelijke dingen in ons leven voorkomen. Wat gebeurt er dan?

1) Moet ik wanhopig worden, omdat ik gezondigd heb, nadat ik geloofd heb en nadat ik een kind van God geworden ben, dat bevrijd is van de schuld en de macht van de zonde?

2) Of moet ik mijn geweten sussen met de ijdele gedachte dat ik in dit lichaam en in de wereld niet anders kan dan zondigen?

Noch het een, noch het andere zou naar de gedachte van God zijn.

Kennis bewaart ons niet maar het wordt integendeel op zich zelf een gevaar. De christen die het meeste licht heeft, loopt het meeste gevaar. Het gevaar is namelijk, dat hij denkt de genade niet nodig te hebben welke onmisbaar is om te wandelen in afhankelijkheid van God. Er is geen moeilijker positie dan deze. Wie niet meer wandelt in deze afhankelijkheid is al gevallen. Kan er iets schadelijker zijn voor een christen dan veel kennis te hebben zonder een voortdurende oefening van het geweten voor God? Wij moeten voortdurend het zelfoordeel toepassen in het gevoel van onze zwakheid en van de behoefte om op Hem te wachten. Het wezen van de zonde is: onafhankelijk te zijn. En een eerbiedige geest voor God in de kleine en grote dingen is het praktische kenmerk van godsvrucht en de kracht ervan. Zonder afhankelijkheid van Hem kan er geen echte gehoorzaamheid zijn. Als wij zo op Hem wachten worden we altijd geleid op de weg van werkelijke onderworpenheid. Gehoorzaamheid is het plaveisel van de weg van het geloof die wij geroepen zijn te bewandelen. Want wij zijn afgezonderd voor God.

Petrus schrijft: *“Uitverkoren naar de voorkennis van God de Vader, door heiliging van de Geest, tot gehoorzaamheid en besprenkeling met het bloed van Jezus Christus”* (1 Petr. 1:2). Dat wil zeggen, dat wij uitverkoren zijn door de Vader en geheiligd door de Geest om te gehoorzamen zoals Christus heeft gedaan. Wij hebben de onuitsprekelijke troost te weten, dat Zijn bloed op ons is gesprenkeld en dat Hij ons gewassen heeft van al onze zonden. Maar wij zijn geheiligd om te gehoorzamen, niet als slaven zoals Israël onder de wet, maar als zonen onder de genade, naar het voorbeeld van de gehoorzaamheid van Christus.

Als iemand deze zegen verwerkelijkt, streeft hij vurig naar een teer geweten, naar afwezigheid van alle zelfvertrouwen, naar waakzaamheid voor God en naar een geest van gebed, die de uitdrukking is van onze afhankelijkheid van Hem. Maar wij kunnen gemakkelijk niet waakzaam zijn en dan vallen we in de zonde.

“Mijn kinderen, ik schrijf u deze dingen opdat u niet zondigt”. Dat is de praktische boodschap van het tot de christen gerichte Woord. De gewone leefregel van iedere dag, opdat hij bewaard wordt voor zondigen.

Zoals de waarschuwing tegen de zonde aan allen gegeven wordt, zo biedt de Geest van God complete hulp voor ieder die verdwaald is. Niet dat wij dus onverschillig kunnen zijn tegenover het in de zonde

vallen, want het Woord drukt zich met volmaakte wijsheid uit over dit onderwerp. Het handhaaft zorgvuldig de rechten van de heiligheid. *“Als iemand zondigt”*. Johannes zegt niet: *“Als wij zondigen”*. Hoe zou hij zich zo kunnen uitdrukken wanneer hij spreekt over de familie van God? Als hij dat had gedaan, zou het de gedachte erin leggen, dat allen moeten zondigen. De Geest van God zegt iets dergelijks nooit. Er staat: *“Als iemand zondigt”*. Het is voor hem een jammerlijke veronderstelling, hoewel gemakkelijk te voorzien, helaas.

In de geschiedenis van de gelovige heeft hij maar al te vaak de gelegenheid gehad dit feit te zien. Het te voelen en er zich voor God over te verootmoedigen. *“En als iemand zondigt, wij hebben een voorspraak”*. Hij zegt niet: *“Hij heeft een voorspraak”*, maar: *“wij hebben”*. Het Woord is volmaakt, zelfs als het voor een geletterde lijkt op een onregelmatige of vreemde wijze van uit drukken.

Het vers dat wij aanhalen kan onjuist lijken voor taalkundige oren. Het is duidelijk dat zij die zich vleien met de gedachte de regels van de schrijfkunst het best te kennen, heel slecht de uiterste nauwkeurigheid van de Schrift kunnen onderscheiden. Voor het geloof is de volmaaktheid van deze zin duidelijk en de gelovige die onderworpen is aan het gezag van het Woord erkent er de oneindige schoonheid van. Niemand zou het kunnen verbeteren. Wat onbegrijpelijk lijkt voor de menselijke geest in de uitdrukkingen, die de Heilige Geest gebruikt, is juist en dat toont het goddelijke karakter ervan aan.

Een geletterd man zou schrijven: *“Als iemand zondigt heeft hij een Voorspraak bij de Vader”*. Als hij het feit had willen meedelen, dat wij een Voorspraak hebben, dan had hij gezegd: *“Als wij zondigen, hebben wij een Voorspraak”*. Maar de Geest laat ons de goddelijke gedachte zien. Want als Hij zegt: *“Als iemand zondigt”*, laat Hij zien dat het gaat om een pijnlijk persoonlijk geval. Maar ondertussen houdt Hij vast aan het feit dat het eigenlijk nooit zou hebben moeten gebeuren. Het is een ervaring, die zich kan voordoen, maar die bekeken moet worden als een diepe vernedering voor ons zelf. Dit gevoel zou altijd onvermengd in ons hart aanwezig moeten zijn. Alleen dan zullen we niet licht over de zonde denken en het niet bezien als iets van weinig belang, iets wat soms onvermijdelijk is.

Wij kunnen struikelen. We moeten nooit dat gevaar uit het oog verliezen. Aan de andere kant hebben wij een Voorspraak bij de Vader. Hij bevindt zich daar en wij hebben Hem als Voorspraak. Hij is er voor iedere gelovige in dit karakter en Hij handelt in de tegenwoordigheid van God. De volheid van de goddelijke genade heeft Hem daar gezet om te beantwoorden aan de grote behoefte van iemand in nood. Als het Woord zei: *“Hij heeft een Voorspraak”*, zou men kunnen denken dat deze behoefte aanleiding heeft gegeven voor Zijn dienst. De Heer zou door deze behoefte verplicht zijn om te handelen als Voorspraak. Maar zo is het niet. Want Hij is daar altijd, niet alleen

als onze Hogepriester voor God, maar ook als onze Voorspraak bij de Vader. Hij is het gemeenschappelijk deel van alle gelovigen. Hij is de gezegende volheid van genade, die zich bezig houdt met de diepste noden, door de zonde veroorzaakt bij een of ander lid van de familie van God.

Hoofdstuk 3

Laten we nu eens kijken hoe Johannes terugkomt op het onderwerp van de genade. Hij had gesproken over de openbaring van de goddelijke liefde in de persoon van de Heer Jezus, het eeuwige leven, dat bij de Vader was, voordat de wereld was. Hij die zichzelf voor ons heeft opgeofferd om aan ons te geven wat Hij alleen bezat. Het was Zijn eigendom en hoorde Hem toe. Geen enkel schepsel had het ooit gehad. De onschuldige Adam niet, de engelen niet, dit eeuwige leven was in de Zoon van God (Joh. 1:4). *“Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet”* (1 Joh. 5:12). De gemeenschap met de Vader en met de Zoon komt voort uit het bezit van dit leven. *“Deze dingen schrijven wij u, opdat onze blijdschap volkomen is”* (1 Joh. 1:4). Het gaat niet alleen om de vrede met God. Niet alleen om ons te bevestigen in deze zekerheid, schrijft Johannes. Maar om ons te brengen tot het genot van deze gezegende gemeenschap, die voortvloeit uit het feit dat wij Christus de Zoon van God en het eeuwige leven in Hem bezitten.

Kortom. Christus als Voorspraak houdt zich bezig met alles wat in ons gedrag onverenigbaar is met de werking van het goddelijke licht. De vrucht van Zijn liefdedienst ontbreekt niet en wordt ons hier geopenbaard. De genade is zo absoluut dat de apostel kan zeggen: *“En als iemand zondigt, wij hebben een voorspraak bij de Vader”*. Als een niet geïnspireerde schrijver deze zin had neergeschreven, zou men hem dan niet beschuldigt hebben van antinomianisme¹? Hetzelfde verwijt zou men aan veel apostolische woorden kunnen maken, als men niet vreesde openlijk kwaad van het Woord van God te zeggen. Toch zijn er veel mensen die zich veroorloven het heilig Boek aan te vallen uit verschillende beweegredenen. Wij moeten ons wapenen om godsdienstige of andere tegenstand te weerstaan. Het zijn zogenaamd wetenschappelijke redeneringen die met steeds meer brutaliteit ongelovige redeneringen houdt tegen de goddelijke openbaring. Er zijn desalniettemin nog godsdienstige mensen, hoewel niet bevestigd in de genade, die het allermoeilijkst vinden, de volheid van de hulpbronnen van God aan te nemen.

Ongelovigen worden in het algemeen niet lastig gevallen door dergelijke overdenkingen. Integendeel, zij zijn blij geïnspireerde teksten te gebruiken, waardoor zij lijken gerechtvaardigd te worden om in

¹ Antinomianisme: Lering dat de christen aan geen enkele zedelijke verplichting onderworpen is.

zonde te leven. Zo verdraaien zij de Schrift tot hun eigen verderf.

Ik spreek nu over mensen, die de Heer liefhebben, maar die nog nooit zichzelf grondig geoordeeld hebben voor de Heer en ook niet enig en alleen op de genade van God rusten. Zulke mensen lopen gevaar in verlegenheid te komen als zij te maken krijgen met waarheden die hun geestelijk verstand te boven gaan. Laten we bijvoorbeeld deze tekst nemen: *“Want de zonde zal over u niet heersen; want u bent niet onder de wet, maar onder de genade”* (Rom. 6:14). Hoe vatten deze personen dit woord waarover wij spreken op? In het algemeen zijn zij heel goed onderwezen dat zij hoewel gered door de genade, nu geplaatst zijn onder de wet (terwijl de apostel zegt dat zij er van bevrijd zijn). Dat zij de wet moeten maken tot leefregel (terwijl Paulus uitdrukkelijk zegt, dat de zonde over hen niet zal heersen, omdat ze niet onder de wet zijn, maar onder de genade). En omdat zij nooit veronderstellen dat het traditionele onderwijs dat zij krijgen zou kunnen dwalen, zijn ze ongeschikt gemaakt om deze waarheid te begrijpen. Zo kunnen ook veel mensen, omdat ze de waarheid van de verlossing niet verstaan, verstandelijk niet begrijpen, de grootheid van het christelijk voorrecht uitgedrukt in Hebr. 10:2 *“geen enkel geweten van zonden”*.

Zo is het ook met de tekst die wij overdenken: *“En als iemand zondigt, wij hebben een voorspraak bij de Vader”*. Zo zijn de wonderbare wegen van God in relatie met dat wat onze gemeenschap met de Vader heeft onderbroken. Hij verklaart, dat wij Jezus Christus bezitten, de Rechtvaardige, die onze zaak behartigt in alle gerechtigheid voor Hem.

In Johannes 14 en 15 geeft de Heer ons de kostbare verzekering dat als wij in gehoorzaamheid wandelen, wij Zijn gemeenschap zullen genieten. Maar hier lezen wij: *“En als iemand zondigt”*. Het gaat hier niet om iemand die zich hecht aan de goede en welbehaglijke wil van God. Johannes zegt niet: *“Als iemand bewustzijn heeft van zijn zonde”* of *“als hij die belijdt en zich er over verootmoedigt”*. Het kan niet zo zijn dat de heilige en waarachtige God ons gevoel van afschuw van het kwaad zou willen verminderen. Waarom stelt Hij ons dan het feit voor dat wij een Voorspraak hebben bij de Vader? Een heerlijke Voorspraak, Jezus Christus de Rechtvaardige? Indien iemand, die de naam van Christus belijdt, is gevallen in een ongerechtigheid, waaraan heeft hij dan behoefte? Aan Jezus Christus, de Rechtvaardige. En niet met de ellendige gedachte dat zijn zondige wegen zullen uitgewist worden, door die van de volmaakte dienstknecht voor God. Maar met de zekerheid dat Zijn werk een eeuwige kracht heeft.

Een van de kostbaarste waarheden is de verlossing van hen die in Christus geloven. Hij is de ware bok Azazel en heeft op het kruis het oordeel van de schuldigen moeten ondergaan. Ik, een zondaar, heb door het geloof in Hem, mijn Plaatsvervanger gevonden. Hij heeft geleden voor mijn zonden op het vloekhout. Daar is geen sprake van Zijn medelijden met mijn

overtredingen. Hij moest het oordeel ondergaan in mijn plaats. De Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen. God beware ons er voor dat wij medelijden zouden zoeken voor onze zonden. Om ons ervan te verlossen moesten wij een Plaatsvervanger hebben. Daarna, voor de tocht door de woestijn hebben wij nu voor al onze moeite, verzoeken en moeilijkheden onze grote Hogepriester. Hij die waarin Hijzelf geleden heeft toen Hij verzocht werd, hun die verzocht worden te hulp kan komen (Hebr. 2:18).

Maar het gebeurt helaas dat ik ondanks alle genade door God mij gegeven een treurige praktische toestand openbaar. Een toestand die helemaal in tegenspraak is met mijn positie als kind en heilige van God. Maar God kan geen enkele gemeenschap hebben met de zonde. Ik heb Hem dus op de ergst mogelijke manier beledigd door te zondigen tegen Zijn genade. Ik was niet waakzaam genoeg. Ik heb niet in nederige afhankelijkheid en zelfoordeel gewandeld. Ik ben gestruikeld tot grote oneer van de Heer.

Wat moet ik nu doen? Staat er: *“Als iemand gezondigd heeft, dan moet hij helemaal opnieuw beginnen”*? Of staat er: *“hij heeft zijn zegen verloren”*? Moet ik naar de Heiland gaan om opnieuw het eeuwige leven te krijgen? Niets van dat alles. Er staat: *“Wij hebben een Voorspraak bij de Vader”*. Dit woord is geen magere troost zodat we weten dat Hij volmaakt is geweest terwijl wij allemaal gefaald hebben.

Wij zouden allen moeten begrijpen dat het verkeerde denkbeeld van een goedmaken (schadeloos stellen) van de goddelijke heerlijkheid door de persoonlijke verdiensten van Christus voor elk van onze zonden, werkt op een rampzalige wijze en dient om ons geweten te verharden. Wij hebben een Voorspraak die al onze belangen behartigt en werkt waar wij dat niet kunnen doen. Een Verdediger die onze zaak grondig voor de Vader verdedigt. De mensen in de wereld waarderen het voorrecht dat ze voor de rechtbank iemand hebben die de wet kent. Iemand die hun vertrouwen waard is en in staat is hun belangen te behartigen. Want zelf zouden ze misschien deze belangen op allerlei manieren kunnen bederven. Wanneer ze zichzelf zouden verdedigen zouden ze wellicht in een moeilijke positie kunnen komen.

Wel, u bent een christen en u bevindt zich door uw eigen schuld in een grote angst. U verfoeit zichzelf des te meer naarmate u de liefde van Hem kent tegen wie u gezondigd hebt. Toch is er een genadige troost. De Heilige Geest spreekt over een goddelijk Persoon, waarin u al uw vertrouwen hebt gesteld. Hij kende uw hele geschiedenis, uw toestand, de verborgen dingen in uw hart en toch gaat Hij voor u staan. Hij geeft u de heerlijke troost te weten, met volle zekerheid, dat Hij u door Zijn almachtige tussenkomst tot heerlijkheid van God en naar de eisen van Zijn gerechtigheid, hoewel tot uw beschaming, uit de modder zal halen waarin u gevallen bent. Dat is de dienst van onze Voorspraak. Hij volbrengt die dienst niet bij ons, maar bij de Vader. Hoewel Hij ons de voeten wast.

Hoofdstuk 4

Onze Voorspraak volbrengt dat werk niet bij God, alsof het om een kwestie van rechtvaardiging ging. Zou een val ons elke mogelijkheid ontnemen om de gemeenschap met de Vader terug te vinden? Wanneer wij Zijn naam hebben onteerd, kunnen wij dan nooit meer de lieflijkheid van die Naam verwerklijken, nadat we beleden hebben Hem te kennen? Zeker niet! Want onze Voorspraak is bij de Vader om het herstel van de onderbroken gemeenschap te bewerken. De zonde van een gelovige kan zijn positie voor God niet vernietigen, omdat die hem verzekerd is door het offer van Christus. Want hij heeft zijn vertrouwen in dat offer gesteld en God heeft dit offer aangenomen. Toch onderbreekt de zonde van een gelovige het genot van de gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus. Maar het is de Zoon zelf, die in Zijn werkzame genade, als Voorspraak aan het werk gaat. Hij gaat als de Voorspraak van de Zijnen voorzien in de nood van hem die gevallen is. Want anders zou hij zonder hulp blijven. Niets kan ons scheiden van Zijn liefde. Wat een kostbare dienst is dat! Die dienst is even krachtig om de door de ontrouwe gelovige verloren gemeenschap te herstellen als Zijn bloed krachtig is om de schuldige zondaar te reinigen.

De Geest van God brengt mij in herinnering dat het niet alleen het simpele feit is dat Hij mijn gerechtigheid is. Dit feit overigens blijft waar in heel zijn onbeweeglijke en onaantastbare waarheid.

Maar het kwaad moet zonder zwakheid geoordeeld worden. Het is niet alleen de Vader die kennis neemt van de zonde van Zijn kind, maar Hij wil, dat ik mijzelf oordeel. Want de genade waarvan ik het voorwerp ben is machtig genoeg om mij voor struikelen tot het einde te bewaren. Ik ben dus niet te verontschuldigen. De dienst van de Voorspraak wil mij dat en mijn zonde laten belijden. Hij treedt tussenbeide bij de Vader. Maar Hij werkt ook aan mijn hart. Hij gaat er dus niet alleen om wat Hij voor mij is, hoe belangrijk en gezegend deze waarheid ook is.

We kunnen niet stevig genoeg vasthouden aan de volmaaktheid van onze positie. Die is zeker door het werk van Christus. Maar Zijn dienst als Voorspraak is er totaal van onderscheiden. In onze tekst wordt de zekerheid van onze aanneming voor God stilzwijgend aangestipt in de titel: *“Jezus Christus de Rechtvaardige”*. Hij is degene in wie wij, zoals Paulus zegt: *“gerechtigheid van God in Hem”* zijn geworden (2 Kor. 5:21). Maar als Voorspraak peilt Hij de plaag in mij. Door Zijn liefde tot mij, laat Hij mij pijnlijk en levendig voelen, hoe erg ik gestruikeld ben. Door Zijn Geest herstelt hij mij even waarachtig als Hij mijn zaak bij de Vader verdedigt. Hij is even werkelijk de Trooster of Voorspraak van de Zijnen, als Hij de verzoening voor onze zonden is. Deze beide waarheden blijven onbeweeglijk. Het werk waardoor de zonden zijn uitgewist van de gelovige is volbracht. Maar iemand, die een levend geloof heeft en daarom goddelijk leven, die genoten heeft van de rijkdommen

van de genade, ondergaat angst en schaamte die dieper is naar de mate waarin hij tegen God heeft gezondigd. Niet omdat we vrezen dat we onder zijn oordeel zullen vallen, maar omdat weten dat ondanks onze ontrouw Zijn liefde zo trouw en onveranderlijk is.

Nu moeten we nog even de dienst van Christus onze Voorspraak beschouwen in zijn toepassing op de behoeften van de heiligen. Wij hebben over het feit op zichzelf gesproken vanuit een leerstellig oogpunt. In verband met de verzoening en met de waarheid dat Christus onze gerechtigheid is

Wij moeten ook van dichtbij het werk van de Voorspraak bestuderen. Niet als op zichzelf staand, maar in zijn praktisch uitwerking naar ons toe. In de geschriften van Johannes vinden wij er over geschreven, hoewel de beginselen ook elders in het Woord kunnen zijn voorgesteld. Paulus spreekt het meest over het Hogepriesterschap van Christus in zijn toepassing op een tot in eeuwigheid heilig en gerechtvaardigd volk. Johannes spreekt over de dienst van de Voorspraak, die de Heer Jezus volbrengt voor allen die eeuwig leven hebben en gebracht zijn in de gemeenschap met de Vader en met de Zoon.

Voor dit onderwerp moeten wij de gezegende geschiedenis lezen, die zich afspeelt gedurende het laatste avondmaal. Daar lezen we, *“dat Hij uit deze wereld zou overgaan naar de Vader”* en dat Hij *“de zijnen die in de wereld waren, had liefgehad, hen liefgehad tot het einde”* (Joh.13:1-11). Als Hij deze wereld verlaat, dan doet Hij dat om zich op een andere manier bezig te houden met de Zijnen.

Aan de ene kant vinden wij hier de vijand in al zijn boosheid. *“En tijdens de maaltijd, toen de duivel Judas Iskariot, de zoon van Simon, al in het hart gegeven had Hem over te leveren”* (vs. 2) Aan de andere kant zien wij de Zoon van God met een hart vol liefde voor de Zijnen, ondanks alle tegenstrijdige invloeden. *“terwijl Hij wist dat de Vader Hem alles in de handen had gegeven”* (vs. 3). Hij keert niet alleen tot God terug in al de zedelijke schoonheid waarin Hij op aarde gekomen was als Gods Zoon. Maar ook met die heerlijkheid die de Vader Hem geschonken heeft. *“Terwijl Hij wist... dat Hij van God was uitgegaan en tot God heenging, van de maaltijd op en legde zijn kleren af; en Hij nam een linnen doek en omgordde Zich”* (vs. 4). Hij blijft de volmaakte dienstknecht. Het is de taak die de goddelijke liefde moest volbrengen in een wereld als de onze. De mens wil iets lijken en iets zijn voor een korte tijd. De Zoon van God heeft zichzelf vernietigd en is mens geworden. Hij heeft de gestalte van een slaaf aangenomen om ons van onszelf te bevrijden en van de macht van Satan.

Hij gaat door met Zijn dienende liefde tot aan het einde. Niet alleen vanwege de ellende en de zonde, maar om wat Hij is voor ons. Het zou niet anders kunnen zijn. Het is precies wat Jezus deed en doet en doen zal. De liefde dient, terwijl ze het goede voor anderen zoekt. Dat zien we niet alleen in de Zoon, maar ook in de Vader zelf. Hoewel op een andere manier.

“Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook” (Joh. 5:17).

Op deze manier is de goddelijke liefde in de Zoon geopenbaard op aarde. Hij wilde ons de belangstelling laten weten, waarmee Zijn hart zich met ons zou bezighouden in de heerlijkheid. En dat te meer omdat deze dienst heel moeilijk te begrijpen moest zijn voor Zijn joodse discipelen even goed als voor anderen later. Deze liefdedienst, die Hij voor hen volbrengt, door hen de voeten te wassen, had ook een ander doel. Hij wilde hun hart vormen maar ook hun onderlinge relatie wijzigen. Door deze betekenisvolle daad liet Hij hun zien dat Hij altijd hun, in liefde dienende, dienaar zou zijn. Zijn kruis heeft de overvloedige en altijd nieuwe bron van deze liefde niet uitgeput, want het ging niet alleen om het werk van de verzoening. Toen Hij de heerlijkheid inging wilde Hij werken in de harten van de Zijnen, opdat zij gemeenschap met Hem daarboven zouden hebben, hoewel zij nog op aarde waren.

Daarom houdt Hij zich met hen bezig naar de eisen van deze heerlijkheid, waarin Hij is ingegaan en waar zij zullen worden ingevoerd na Hem. Hij *“legde zijn kleren af; en Hij nam een linnen doek en omgordde Zich. Daarna goot Hij water in het bekken en begon de voeten van de discipelen te wassen en af te drogen met de linnen doek waarmee Hij omgord was”* (vs. 4, 5).

In deze hele passage is er sprake van wassing met water door het Woord en niet van de toepassing van het bloed. Wij vinden geen enkel woord in deze typische daad over het verzoeningswerk. Het onderwijs van dit hoofdstuk is helemaal gegrond op de reiniging door het water. Natuurlijk, het is dezelfde Persoon, die Zijn bloed heeft gestort om ons te wassen van onze zonden en voor God verzoening te doen. Maar in de geschiedenis van Johannes 13 gaat het om de reiniging door het water. Zij worden gewassen, die verzoend zijn met God en van wie de zonden deze wassing noodzakelijk maakten. Het wordt volbracht door het Woord in hun dagelijkse wandel op aarde. In deze afgezonderde positie bekijkt de Heer de Zijnen hier. Niet als diegenen die de genade opzoekt en tot Christus brengt uit een opstandige wereld. Maar als diegenen die Hem al toebehoren en die daarom de voorwerpen zijn van Zijn liefde. Hij bewijst hun deze liefde, door hun de voeten te wassen. Door ze te reinigen van hun verontreinigingen nu dat Hij in de heerlijkheid is.

Door dit voorbeeld liet Hij hen zien wat Hij ging doen na Zijn vertrek. Hij wast de voeten van hen van wie het hele lichaam gewassen (10). Door het Woord vindt de eerste wassing plaats bij de bekering en door het Woord vindt het wassen van de voeten plaats gedurende de hele wandel van de gelovige. De wassing van het gehele lichaam is de basis van de voetwassing en deze wassing geschiedt ook door het water, hoewel de kracht van het bloed eveneens wordt toegepast op hem die het getuigenis van het Woord aanneemt. Dit kunnen we lezen in 1 Johannes 5:6. *“Deze is het die gekomen is door water en bloed, Jezus Christus; niet door het water alleen, maar door het water en door het bloed”*.

Het is belangrijk voor ons om de waarheid van de voetwassing te blijven herinneren, omdat zij bijna totaal vergeten is in de belijdende kerk. Het is zeldzaam dat je nog mensen ontmoet, die in de godsdienstige wereld zijn onderwezen, die begrijpen en verwerklijken, wat de wassing met water door het Woord is. Dat is pijnlijk om te moeten zeggen, te meer omdat het zo'n belangrijke waarheid is voor de gelovigen. Het is de grote genadehulp om ons te bevrijden van elke smet die we oplopen in onze wandel. Wij zouden niet willen zeggen dat iemand zonder die kennis niet kan genieten van de zegen die eruit voortvloeit. Want wij zijn er zeker van dat de genade voorziet in de behoeften van de heiligen. Maar wij spreken over het inzicht van het Woord dat noodzakelijk is om deze waarheid goed toe te passen. Want alleen zo kan men vermijden een absoluut verkeerd karakter te geven aan een belangrijk gedeelte van de goddelijke openbaring.

Op deze manier heeft men deze wassing met water verward met de doop en in de tekst die ons bezighoudt (Joh.13:10) een verkeerde ongerijmde keer ingevoerd. Maar als men het juiste beeld erin ziet van de nieuwe geboorte en van de na de bekering noodzakelijke praktische reiniging van de heiligen door het Woord, omdat zij tijdens de wandel verontreinigd zijn, dan zal men er kostelijk onderwijs in vinden.

Kortom, wat de Heer ons heeft willen voorstellen in de voetwassing is precies dat wat het werk is van de Heilige Geest op aarde, als antwoord op de voorspraak van Christus bij de Vader.

Uit dit feit vloeit nog een andere belangrijke waarheid voort. Deze waarheid is nauw verbonden met de voetwassing. Namelijk, de werking van de Heilige Geest die van de hemel op aarde is gezonden na de hemelvaart van Christus. Toen Hij het verlossingswerk had volbracht is Hij opgevaren in de hoge en is verheerlijkt aan de rechterhand van God. Van daar heeft Hij de Heilige Geest op aarde uitgestort. Als antwoord op Zijn voorspraak bij de Vader werkt de Geest in ons door het Woord. Op deze manier begrijpen we hoe dit Woord op ons wordt toegepast. *“En als iemand zondigt, wij hebben een voorspraak bij de Vader”* Om dit doel te bereiken van Zijn dienst voor de heiligen, die op aarde daaraan behoefte hebben, werkt de Geest van God door het Woord met kracht op het geweten en past dit toe op alle bijzonderheden van hun dagelijkse wandel door de woestijn.

Hoofdstuk 5

In het Lukas evangelie vinden we een treffende illustratie van dezelfde waarheid die ons kan laten zien hoe dit beginsel in alle Schriften wordt gehandhaafd.

Wij hebben gezien, dat de lering van de wassing door het water en de toepassing daarvan op de heiligen in het bijzonder gezien worden in de geschriften van Johannes, omdat ze verbonden is met de waarheid van

het goddelijk leven en met die van de gemeenschap met de Vader.

Lukas stelt ons het morele karakter de leer van de Heer op de voorgrond. En toch als wij Lukas beschouwen vinden we daar de meeste details over het verhaal van de val van Petrus. De Heilige Geest vertelt ons door Lukas, hoe Petrus, een man van gewicht, een leider, toch in een openbare en ergerlijke fout viel. Hij verloochende namelijk zijn Meester in het uur van Zijn smartelijke angst. Hij liet deze verloochening vergezellen van plechtige en herhaalde eden. De opzienbarende val van deze man was in staat een vreselijke schok te veroorzaken in de zwakke kern van discipelen die toen samenkwamen in de naam van de Heer Jezus. Daarom vond Heilige Geest het nodig om dit verhaal aan ons door te geven als een waarschuwing. En omdat het zo'n ernstige val was verzuimt de Geest ons ook niet om te zeggen, hoe de Heer zich heeft beziggehouden met Zijn arme discipel.

Op de eerste plaats had de Heer Petrus ernstig gewaarschuwd voor het gevaar. Want toen Petrus zich beroemde op zijn liefde tot de Meester, vernam hij dat hij spoedig zou vallen. De Heer deed deze waarschuwing in het bijzijn van zijn medediscipelen, waarbij Hij zonder terughouding, maar met een tedere wens, rekening houdend met Zijn woord, dat Petrus deze afloop zou vermijden. Maar helaas één van de karaktertrekken van iemand op een hellend vlak is dat hij niet het gevaar vermijdt dat hij loopt.

Op dat ogenblik zei de Meester van Petrus Zelf tegen hem waardoor hij werd bedreigd. Even daarvoor had Petrus beleden dat de Heer een goddelijk Persoon was. Want hij had gezegd dat Hij de Zoon van de levende God was. Maar onze oren weigeren vaak te horen wat ons niet bevalt en wij begrijpen niet wat noodzakelijk is voor onze veiligheid. Onaangename waarheden voor ons opstandig hart gaan onze aandacht voorbij, zonder dat ze ons raken. Net zoals voor de discipelen bij een voorgaande gelegenheid is wat soms tegen ons gezegd wordt een onbegrijpelijke gelijkenis voor ons verstand.

De woorden van de Heer laten geen diepe indruk achter bij Petrus. Ze gaven hem ook geen behoefte aan Zijn genade. Een val die gekenmerkt wordt door een ernstig en openbare zonde is altijd het gevolg van een innerlijk en verborgen kwaad dat alleen God ziet. Zo'n val staat nooit op zichzelf en is daardoor niet onverwacht. In het geval van Petrus ziet men vóór deze treurige ervaring duidelijke voortekenen van niet geoordeelde aanmatigheden en zelfvertrouwen. Hij was wel vervuld met grote ijver en hij had een vurige liefde voor de Heer, maar de omstandigheden van het ogenblik en zijn innerlijke toestand gaven de vijand de gelegenheid die hij zocht. Petrus was zo zeker van zichzelf en van zijn moed dat het hem onmogelijk leek dat hij zijn Meester zou verraden. Al zouden anderen het doen, hij niet. Maar ondanks die overmoed, was hij op het moment zelf, zo bang voor een dienstmaagd, dat hij met een eed verklaarde de Christus van God niet te kennen.

Zo zijn wij ook, wanneer wij niet luisteren en waakzaamheid ons ontbreekt, wij vallen in de strik waarvoor wij gewaarschuwd zijn. We hadden die kunnen vermijden, maar we vallen erin en vaak op een, voor ons niet voor te stellen, bijzonder vernederende wijze.

Laten we toch de barmhartige wegen van de Heer Jezus beschouwen. Het allerbelangrijkste wat we moeten weten is niet de val van Petrus, maar de volheid van de genade van Christus. Vóórdat Petrus viel, had de Heer Jezus gezegd: *“Simon, Simon, zie, de satan heeft dringend verlangd u allen te mogen ziften als de tarwe; Ik heb echter voor jou gebeden dat je geloof niet zou ophouden”* (Luk. 22:31,32). Satan had de discipelen in het algemeen wel willen hebben om ze te ziften als tarwe. Maar de Heer zegt tegen Petrus persoonlijk: *“Ik heb echter voor jou gebeden”*. Hij zegt niet: *“u allen”* maar *“jou”*.

Deze arme discipel zou kort daarna daaraan zo'n behoefte hebben. Wat zoet zou dat voor zijn hart zijn. De Heer had hem van tevoren het bewijs gegeven van Zijn belangstelling en de grote zorg die Hij had voor hem in zulke omstandigheden. Het leek erop dat er geen andere discipel geweest was, waarmee Hij zich moest bezighouden. De Heer had laten zien dat al Zijn liefde was samengebald, om zo te zeggen, op diegene die zo'n grote smaad op Zijn naam ging werpen.

“En jij, als je eens bekeerd bent, versterk je broeders” (vs. 32). Het woord “bekeerd” betekent: “terugkeer tot God”. Of het nu gaat om de eerste bekering of om het berouw van iemand die van Hem afgeweken is. In vers 32 heeft het de laatste betekenis. Wij zouden dat eerder herstel noemen dan bekering. Oorspronkelijk wordt het woord op beide toegepast. Daarna volgt de troostende verklaring van een volledig herstel. *“Versterk je broeders”*.

Het punt waarop wij de nadruk willen leggen en belichten is de genade waarmee de Heer zich, met iemand die verdwaald is, bezighoudt. Hij openbaart die genade met zoveel duidelijkheid aan iemand die op dat ogenblik in angst en vernedering is ondergedompeld. Natuurlijk kan ons schijnheilige vlees zich daarop beroemen, maar toch is die genade noodzakelijk voor ons. Deze goddelijke waarheid geeft zoveel troost! Laten we opmerken dat deze rijkdommen van barmhartigheid niet ontplooit worden vanwege de kreten van een berouwhebbende ziel. Wij twijfelen er niet aan dat de Heer zulke kreten hoort en er op antwoordt. Maar in het geval van Petrus was er een reden dat de Heilige Geest zich anders uitdrukte en dit punt is heel belangrijk.

Als wij niets anders hadden dan de troost die het Woord van de Heer ons geeft en het feit dat Hij voor ons voor God verschijnt en als wij zijn begonnen berouw te hebben over een of andere bedreven zonde en ons zelf hebben geoordeeld voor Hem dan zouden wij misschien kunnen denken dat onze gebeden of onze verootmoediging Zijn genade in werking hebben gesteld. Of dat door onze reactie Zijn belangstelling

voor ons is opgewekt. Deze gedachte heerst bij veel gelovigen die ons omringen en dat geeft ons de mate van het licht dat men in het algemeen in de christenheid vindt. Dat wil zeggen, dat men de bekering van een mens evenals zijn herstel beschouwt als een gevolg van zijn gebeden. Men vervangt dan van het begin tot het eind de goddelijke genade door de verdiensten van het gevallen schepsel. Waar is Christus in zo'n opvatting van de waarheid?

Maar zo spreekt de Schrift niet. Daar heeft God altijd de eerste plaats. Hij begint Zijn goed werk zonder dat de zondaar het heeft gezocht. Voordat Petrus viel bad de Heer al voor hem. Het was niet de arme discipel die om Zijn voorbede vroeg nadat hij gevallen was. Ongetwijfeld, hij zal op dat moment bitter gebeden hebben. Wat de mensen er ook van mogen denken, niet op de tranen en het berouw van Petrus vestigt de Geest van God het eerste onze aandacht, maar op het gebed van onze Heer voor hem.

Zijn dienst als Voorspraak wordt niet na de verootmoediging uitgeoefend. Want *“als iemand zondigt, wij hebben een voorspraak bij de Vader”*. Wij bezitten Hem bij de Vader. De zonde van een heilige is nooit te verontschuldigen, maar als iemand in een zonde gevallen is, is zijn hulp in Christus. Door Zijn voorspraak leidt Hij ons tot berouw. Het berouw maakt van Hem niet de Voorspraak. Het stelt ook Zijn genade niet in werking. Hebben wij deze waarheid begrepen?

Net zoals in het begin werkt de genade in ons. Tijdens de hele weg is de genade de bron van alle zegen en bevrijding. Het zij ver van ons de gerechtigheid gering te achten. Want zonder die gerechtigheid zou niets goeds volbracht worden. Wanneer het karakter en de wegen van God niet worden gehandhaafd wordt alles vervalst. De voldoening van de goddelijke heerlijkheid wordt voor ons in Christus zelf gevonden. Hij is ons leven. Hij is de Rechtvaardige.

Nog meer, op het kruis is, zoals we weten, een volledig antwoord gegeven op alles wat we waren. Want *“Hij is het zoenoffer voor onze zonden; en niet voor onze zonden alleen, maar ook voor de hele wereld”* (1 Joh. 2:2). Dat is een kant van Zijn dood die wel wat verschilt van die, die op de gelovige wordt toegepast. Maar het blijft waar dat Hij voor allen gestorven is. Het bloed is op het verzoendeksel en de waarde daarvan beperkt zich niet tot de verlostten. In zijn uitgebreidste betekenis sterkt die waarde zich uit tot de hele schepping. Daardoor kan in gerechtigheid het evangelie van de genade van God vrij aan alle mensen verkondigd worden. Hun natuurlijk gebiedend dat zij zich moeten bekeren. Maar het doet ook een liefdevol beroep op hun hart, het waarschuwt ze en het wil ze overtuigen, van heinde en ver, dit heil aan te nemen.

De schrift stelt deze waarheid dus duidelijk vast die wij getracht hebben uiteen te zetten. Wij zijn geboren uit water en Geest. Door de werking van de Heilige Geest stelt het Woord van God de genade van onze Heer Jezus Christus voor onze aandacht. Wij zijn daardoor afgezonderd voor God. Dat is ook de reden dat wij

lezen: *“Maar toen de goedertierenheid en de mensieliefde van God, onze Heiland, verschenen is, heeft Hij ons behouden, niet op grond van werken in gerechtigheid, die wij hadden gedaan, maar naar zijn barmhartigheid, door de wassing van de wedergeboorte en de vernieuwing van de Heilige Geest”* (Tit. 3:4,5). Hier vinden wij het uitgangspunt van de christelijke loopbaan. God heeft u als eerstelingen verkoren tot behoudenis, in heiliging van de Geest en geloof van de waarheid (2 Thes. 2:13). Wij lezen ook : Christus heeft de gemeente liefgehad en Zichzelf voor haar heeft overgegeven, opdat Hij haar zou heiligen, haar reinigend door de wassing met water door het woord (Ef. 5:26). De Heer zegt tot de Zijnen: *“U bent al rein om het woord dat Ik tot u heb gesproken”* (Joh. 15:3). Deze waarheid wordt ons dikwijls geleerd als beeld van het Woord. Jacobus zegt: *“Naar zijn wil heeft Hij ons voortgebracht door het woord van de waarheid”* (Jak. 1:18). En Petrus zegt: *“u die wedergeboren bent, niet uit vergankelijk maar uit onvergankelijk zaad, door Gods levend en blijvend woord”* (1 Petr. 1:23). Het is een waarheid die toegepast wordt op de gelovige zodra een werk van God in hem bezig is.

Hoofdstuk 6

Het onderscheid tussen de eerste wassing en die tijdens de weg van het geloof, wordt ook duidelijk uitgelegd in het onderwijs van Johannes 13. *“Wie gebaad is, heeft alleen nodig zich de voeten te laten wassen, maar is geheel rein”* (vs. 10). Door het water van het Woord worden wij gewassen tot de nieuwe geboorte. Het gaat hier niet om de toepassing van het bloed, maar om de toepassing van het water, wanneer iemand zich bekeert of afzondert voor God. De zondaar wordt dan om zo te zeggen helemaal in het water gedompeld. Daarna in het christelijke leven, als een bijzonder misstap heeft plaats gehad, wordt het Woord op ons toegepast door de Geest. Hij past het Woord toe om ons te overtuigen van zonde en ons te verootmoedigen door zelfoordeel. Daarom lezen we wij na de verloochening van Petrus: *“En de Heer keerde Zich om en keek Petrus aan; en Petrus herinnerde zich het woord van de Heer, hoe Hij tot hem gezegd had: Voordat de haan vandaag kraait, zul je Mij driemaal verloochenen. En hij ging naar buiten en weende bitter.”* (Luk. 22:61,62). Dat was de wassing met water door het Woord. De woorden van de Heer Jezus in al hun levende kracht werden in herinnering gebracht aan iemand in nood.

Een andere opmerking nog. Wij krijgen nadere bijzonderheden over de praktische toepassing van het Woord op Petrus en over de uitwerking die het had op hem. Maar het herstelwerk was nog niet helemaal volbracht, toen hij naar buiten ging en bitter weende. Het was goed en gepast dat hij in grote angst kwam. Het was het werk van God aan zijn hart. Maar het werk was nog niet af. Daarom vinden wij later dat de Heer Jezus werkt in het binnenste van zijn ziel. Tijdens zijn eerste onderhoud met de Heer toen de Heer was

opgestaan was Petrus niet alleen. Maar pas daarna lezen we wat noodzakelijk was. Het werk moest volledig zijn. Niet een gerechtelijk werk maar een wat de Heer volbracht in de volheid van Zijn liefde. “Simon, zoon van Johannes, heb je Mij meer lief dan dezen?” (Joh. 21:15). Petrus bevestigt dat hij de Heer innig liefheeft. De Heer herhaalt Zijn vraag over zijn liefde driemaal. En bij de derde keer of hij Hem liefheeft met een bijzondere liefde, zoals hij dat gezegd heeft. “Houd je van Mij?” Hij moest er zich wel over bedroeven, want zijn drievoudige verloochening en de hoofdoorzaak daarvan, hielden het hart van de Heer bezig. Petrus ziet nu in hoe die val heeft kunnen plaatsvinden. Hij had al over zijn grote zonde geweend en had die smartelijk gevoeld. Hij had ook genoten van de oneindige genade van de Heer. Maar had hij zich grondig voor Hem geoordeeld?

Het gaat dus niet alleen om het oordeel over een of andere zonde. We zullen nooit de wortel van het kwaad bereiken (de hoofdoorzaak wat ons heeft doen afdwalen), als wij alleen de uiterlijke daad bekijken. Het gaat erom wat ons heeft laten vallen op die manier? Hoe werd Petrus geleid tot zo’n diepe val? Hij dacht dat hij de Heer meer liefhad dan alle anderen en dat hij kon gaan waar anderen niet konden gaan. Omdat hij zijn Meester zo vurig liefhad, kon hij dan geen vertrouwen hebben in zichzelf? Nooit zou hij zijn Meester verloochenen. Petrus had de overtuiging dat hij omdat hij de Heer meer liefhad dan alle anderen, gevangenis, dood en wat dan ook voor zijn Heer kon trotseren. Op deze manier legt de Heer de wortel van zijn val bloot. Zonder een hard woord, zelfs zonder de minste toespeling op zijn verloochening, zonder ook maar in de geringste mate, onnodig de ellende van Zijn discipel voor de anderen uit te stallen, doet de Heer dit. Zodat Petrus die zou oordelen. Op deze manier werd Zijn arme dienstknecht hersteld en de Heer kan aan zijn zorgen en waakzaamheid, de lammeren en de schapen van Zijn kudde toevertrouwen. “En jij, als je eens bekeerd bent, versterk je broeders” (Luk. 22:32). Hij was nu bekeerd en met het oog op het ogenblik dat zijn lichaamskrachten aan het eind van zijn loopbaan zouden verminderen, ontvangt hij de belofte dat hij zijn Heer zelfs tot in de dood van het kruis zou volgen.

Niet alleen in het Nieuwe Testament wordt ons de waarheid geleerd die we besproken hebben. Daar vinden wij natuurlijk de leer en zijn toepassing en ook een bijzonder voorbeeld. Het Oude Testament stelt ons hetzelfde beginsel voor. Hoewel het Nieuwe Testament het ons alleen duidelijk laat begrijpen.

Wat betekent bijvoorbeeld het water der ontzondiging (reiniging) dat de kinderen van Israël op bevel van de Heer afzonderlijk moesten zetten? Er moest water worden vermengd met de as van de rode koe, waarvan alle delen zonder uitzondering verbrand werden met vuur (Num. 19). Het was een van de weinige offers, die zo volledig verbrand werden. Waarom was dat nodig? De voorstelling van dit offer diende om op indrukwekkende wijze aan te tonen de verterende kracht van het oordeel van God. Geen enkel ander offer

stelt ons deze waarheid vollediger voor dan deze. Het voornaamste was wel dat de as van de rode koe moest bewaard worden in levend water.

Als een Israëliet zich had verontreinigd moest hij met dit water besprengd worden. In dat geval waren er twee besprengingen. De eerste had plaats op de derde dag en als de verontreinigde persoon besprengd was naar het gebod, werd hij een tweede keer besprengd op de zevende dag. Het feit dat de eerste besprenging plaats vond op de derde dag en niet op de eerste dag bewijst, dat iemand door een snelle belijdenis van het kwaad niet aantoonde, dat hij werkelijk de ernst ervan heeft geoordeeld.

Soms gebeurt het dat een kind zodra het zich bewust is dat het stout is geweest, het snel aan zijn ouders verteld, hoeveel spijt het er van heeft. Maar al gauw valt het weer in dezelfde stoutigheid. Zou u er niet de voorkeur dat het meer beschaamd was en er langer onder de indruk van bleef? Als het zich meer zou schamen dan snel vergiffenis te vragen en daarna het weer even snel vergeten te zijn? Helaas, wij zijn zelf ook ongehoorzame kinderen en vaak gedragen wij ons niet beter als zulke kinderen tegenover onze God en Vader.

De alleen wijze God had deze instelling gegeven voor Zijn volk dat door de woestijn reisde. En het bijzonder is dat deze instelling alleen in Numeri voorkomt. Het boek van de reis van Egypte naar Kanaän. Op die plaats had het volk behoefte aan deze genade en vond ze daar ook. Deze instelling hadden ze niet in Egypte. En deze werd ook niet pas in het beloofde land gegeven. Maar in de woestijn.

Zoals God had voorgeschreven moest de Israëliet die verontreinigd was het gevoel ondervinden wat de gevolgen waren van de verontreiniging tot op de derde dag. Er moest geen haast gemaakt worden met de reiniging. De schuldige moest twee dagen de voorrechten missen van de gemeenschap met God. Pas op de derde dag werd hij besprengd..

Volgens dit woord: “in de mond van twee of drie getuigen zal elke zaak vaststaan” (Deut. 17:6; 2 Kor. 13:1) moest er een volledig getuigenis gegeven worden op de derde dag. Dan kon het werk van herstel beginnen. Dat lijkt de toepassing te zijn van de as van de rode koe die met vuur verbrand was. Op deze plaats heeft de derde dag geen betrekking op de opstanding. Het was een volmaakt getuigenis van het feit dat de verontreiniging zich gehecht had aan de persoon die gereinigd moest worden. Als hij dat voelde voor God en onder deze overtuiging bleef kon hij op de zevende dag de besprenging met het water der reiniging plaats hebben en de schuldige was gereinigd. Dat is dus het tegenovergestelde van de toestand van iemand die de tegenwoordigheid van God probeert te ontvluchten en zich op die manier van de zonde tracht te ontdoen. Dit is de reactie van de natuurlijke mens. Dat deed Saul, toen hij lichtzinnig tegen Samuël zei: “Ik heb gezondigd, bewijs mij nu toch eer” (1 Sam. 15:30). Maar hij vergeet de heiligheid van God. In het geval

van Saul zien we dat zijn zonde blijft bestaan, hoewel de genade tegenwoordig is. Terwijl bij diegene die het ondergaat en er niet probeert onderuit te komen de genade triomfeert over de zonde. Op die manier wordt alles geoordeeld en weggedaan en de schuldige wordt volmaakt gereinigd. De genade heeft het laatste woord.

Wanneer we samenvatten, kunnen we dan de liefde van God niet bewonderen, die zonder dat Hij de zonde licht opvat, op de meest absolute manier heeft voorzien in het middel om de zonde te laten verdwijnen? Zelfs door de manier waarop de genade herstel brengt laat ze de goddelijke heiligheid zien en laat die schitteren met de hoogste glans. Zo wordt iemand opmerkelijk gemaakt op de afschuwelijkheid van de zonde, veel meer dan ze het ooit heeft gedaan. Niet op de zonde speciaal maar op de oorzaak die iemand blootstelde aan de zonde.

Hierdoor kan de gelovige bevestigd en versterkt worden. Hij wordt hierdoor nederiger op een manier en in een heel andere mate dat wat hij daarvoor had ervaren. Zo wordt daar waar de zonde overvloedig was, de genade meer dan overvloedig. Zo wordt tot lof van de Heer iemand naar een hogere geestelijke toestand gebracht. Dat is niet het geval als iemand alleen maar

de geopenbaarde zonde, waaraan hij zich schuldig heeft gemaakt had geoordeeld. Als wij niet waakzaam zijn kunnen wij terugvallen in dezelfde zonde en nog erger. Welke rijkdommen van genade ontwikkelt God tegenover ons! Zeker deze genade bevrijdt ons van de zonde waarin wij gevallen zijn en die ons onteert en bedroeft. Maar volgens het onderwijs van het Oude en Nieuwe Testament blijft het daar niet bij. Deze genade gaat door tot aan de wortel van het kwaad opdat iemand het eigen ik compleet oordeelt en hij kracht krijgt voor zichzelf om aan anderen de genade te verlenen die hij ook ontvangen heeft. God wordt zo verheerlijkt in alle dingen door Jezus Christus onze Heer.

Laten we ons verheugen in de Heer en het onophoudelijk doen. Dat Hij ons genade verlenen mag om de hele waarheid vast te houden zonder dat wij er een deeltje van los laten en laten wij ons vertrouwen op Hem stellen. Laten wij waken, opdat de genade en de waarheid, die wij van Hem leren gebruikt wordt om de wil van God geopenbaard in het Woord te handhaven (en op te eisen), opdat deze in ons en in anderen werkt en dat wij deel hebben aan Zijn heerlijkheid.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1947-160](#)

Titel: [Christ notre avocat. Traduit de l'Anglais. \(suite de la sacrifice de Christ; 1947-19\)](#)